

Rušid - priča o čovjeku koji se rodio u strahu, živio u strahu i umro u strahu (66)

Zla sudbina vojvode Momčila

Ponekad bi vojvoda Momčilo imao privilegiju da sa trojicom ili četvoricom, valjda najvjernijih pratitelja, ostane u još desetak minuta na palubi u tihom razgovoru, sve dok iz utrobe broda ne pokuljaju putnici iz druge klase. Tada bi mornari sklanjali onu provizornu žičanu ogradu i sretnici koji su bili dubljeg džepa koji im je omogućio kupovinu skuplje brodske karte izlazili su na palubu i smjeli su se zadržavati sve do deset uvečer, svakako ako su to vremenski uvjeti dozvoljavali. Rušid je skužio tu protekciju pa bi se znao sakriti između dva golema čamca za spasavanje da što duže ostane na svježem zraku.

Konačno su pristali u Colombo, u taj bakat - Cejlon. Tu su se zadržali cijeli dan radi utovara ugljena i istovara nekih golemih sanduka. Cijeli dan su se mogli slobodno kretati na ograđenom dijelu palube, dok je mnogo veći ostatak iza žice bio na raspolaganju putnicima prve i druge klase. Brod je krenuo u kasno popodne. Sunčani dan se brzo pretvorio u jako vjetrovito predvečerje. Oni mornari su puhnuili u pištaljke što je bio znak, zna se, da je vrijeme napuštati taj "tor za hajvane" iz treće klase. I te večeri je ostao skriven između dva čamca za spasavanje sa željom da što duže ostane na svježem zraku. Znao je šta ga čeka u kabini. Noć puna

smrada, hrkanja i prdeža. Mrak oko njega, mrak na palubi. Pod slabašnim svjetlom na kraju krme jasno je vidio vojvodu Momčila i četvoricu njegovih pajtaša kako puše naslonjeni na ogradu. Bili su okrenuti leđima prema palubi. Čuo je kako razgovaraju, ali nije mogao razaznati o čemu. Odjednom glasovi postaju čujniji.

Onaj što je stajao s desne vojvodine strane podviknu: "Bre Momčilo, ima da se podelimo pre Australije. Šta ima da čekamo, bre?! Pare na sunce, ovde pod ovim svetlom."

-Kume Mitre, desna ruko moja, nemoj se bre bojati. Zar bre misliš da bi kumašin svoga kuma i za zeru zakinuo. Dobro svi znate da je sve što imamo svi zajedno ušiveno u postavu ovog kožuha. Tako smo se braćo dogovorili kad smo kretali iz Italije. Misliš li bre kume, da mi je lako ovako težak mantil nositi na leđima. Bolje je da su devize i zlato kod jednog, nego kod više nas. Čuo sam da su u Australiji mlogo opasni carinici i granična policija. Priča se da prekopavaju, da ljude znaju skidati do gola. Ako podelimo sada na nas petoricu mlogo je veća šansa da će jednog od nas prekopati i tada smo svi jebali naninu nanu. Evo, nudim jednom od vas da obuče ovaj mantil, ali ste sva četvorica bre maleni nekakvi. Ne bi vam dobro stajao, a ne bi ga ni mogli nositi sa svim teretom kako ga ja nosim. Je li vam jasno, bre?

-Kad smo kretali iz Đenove rekao si u da je delidba u Napulju, pa si onda rekao u Port Saidu, pa si onda rastegao do Sueca i dao si čvrstu reč da se delimo u Kolombu. Evo, isplovismo, a delidbe nema.

-Strpljen – spašen! Delimo se u Melburnu, kad uplovimo. To je moja zadnja.

-E, ne može tako vojvodo. Sada će Rista i Milojica da donesu baterije, pa ćemo se sakriti iza ovih čamacu za spasavanje, postavu parati i na jednake delove podeliti.

Vojvoda je počeo da se svađa s njima, a dvojica odoše negdje i za čas se vratiše. Rušid vidje da se jedan od njih zaputio prema čamcima za spasavanje. Dođe na metar do njegovog skrovišta, baci nešto i ode prema vojvodi i onoj dvojici. I dalje su se prepirali. Rušid popipa rukom. Mekano. Uze i primače očima. Mekana debela krpa ili golem peškir. Vidje da onaj drugi što je bio otišao priđe i dodade nešto onoj dvojici uz vojvodu. Osjetio je da se nešto gadno sprema. Na brzinu razveza onaj pokrov na čamcu za spasavanje i hitro uskoči u njega, pa iznutra ponovo navuče pokrov. Odmah malo podiže pokrov na drugoj strani, samo toliko da

može vireći vidjeti šta se dešava. Vojvoda je i dalje s trbuhom naslonjenim na ogradu mirno pušio i posmatrao trag bijele pjene koju je elisa ostavljala iza broda. Ona dvojica, jedan s desne, a jedan s lijeve strane su u lijevim rukama držali cigarete, a u desnim iza leđa nešto što nije mogao razaznati na slabom krmenom svjetlu.

Odjednom začu vojvodin glas: "Dobro je bre braćo! Zar bi mogli i pomisliti da bi vas ja prevario. Časnu reč vam bre dajem da će sve biti podijeljeno onako kako petorica braće uskršnju pogaču dele. Svakom jednako. Baš bratski. Spavajte bre mirno. Kako sam o vama brinuo celi jebeni rat i glave vam na ramenima sačuvao, tako ću se o vama pobrinuti i u Australiji. Aj'mo sada u kabinu."

Krenu par koraka i odjednom samo jeknu, a jeku odnese jak vjetar prema bijelom tragu iza broda. Namilosrdno su ga udarali tim nečim što Rušid nije vidio. Vojvoda pade potrbuške.

-Brzo mu skidajte mantil. Hitro. Risto... daj bre te peškire. Davaj brzo.

Jedan od četnika se zavuče ispod čamca za spasavanje, napipa i dodade im one peškire.

-Ti Milojice za jednu nogu, a ti Risto za drugu. Mi ćemo ga za ruke. Vucite mrcinu prema ogradi. Šta ste blenuli bre. Vucite što jače.

Odvukoše vojvodu do ograde. Jedva ga podigoše i nasloniše na nju.

-Sada brzo, ho ruk, jen...dva....tri.

Vojvoda je izgleda došao svijesti: "Braćo, šta mi to radite. Evo delićemo odmah...nemojte bre preklinjem vas..majko moja, majko moja, tako vam boga..."

Međutim, ona četvorica ga presamitiše glavom prema vodi, naglo se nadoše oko njegovih nogu...jen...dva...tri...ho ruk...i začu se samo - "pljas".

Jedan od njih uze vojvodin mantil preko ruke, a drugi posvijetli baterijom: "Nema puno krvi. Šilo kad bode ne da da budući mrtvak ispusti puno krvi u prvim momentima. Milojice.... peškire i briši. Ovde. I ovde. Tu malo i tu malo. Dobro je. Neće se videti. Samo što kiša nije počela. Ona će to oprati. Baci peškire za vojvodom. Možda će mu trebati. Ha-ha-ha! Nas je hteo pokrasti kurvin sin. Ajmo leć. Delidba će biti u kabini. Odma braćo, pa nek bre svak svoje zna."

Odoše. Rušid je u ledenoj vodi. Pođe da izađe iz čamca, ali na sreću, na vrijeme začu korake što su se približavali. Brzo navuče pokrov. Dvojica mornara se zadržase možda pola minute i odoše. Zadnja kontrola prije jutra. Kiša poče dobovati po pokrovu. Rušid pomisli što će sada ići u kabinu. Ona petorica su pijani, spavaju kao zaklani, hrču i prde u horu. Odluči da ostane u čamcu do zore, a onda će se izvući i početi šetati oko žice i brodske ograde da izgleda da je prvi izašao na udisanje svježeg zraka. Zakunjao je, a onda ga uhvati dubok san.

Probudi ga zvuk pištaljke. Sada će prva dnevna kontrola. Vješto iskoči iz čamca, pa navuče pokrov i poče šetati po ograđenom dijelu palube. Izgledalo je da je tek izašao. Dva mornara koja su bila u kontroli brzo prodoše pored njega bez ikakva pitanja i pobjegoše da ih ne namoči kiša. Jedan je drugom pokazivao kažiprstom na čelo što se moglo samo prevesti kao: "Gledaj onog kretena što je uranio šetati po pljusku!"

(nastavlja se){jcomments on}